

увардено отъ Сvida: « Българитѣ погубили Аваритѣ до край. Крумъ попыталъ плѣненитѣ Авары: « Отъ какво споредъ мнѣніето ви, погинахъ вашитѣ царь и вашето племе? » — « Отъ туй, че сждбытѣ и распритѣ са умножихъ у насъ; че лихоимцитѣ и крадцытѣ станяхъ сждници; че народътъ се прѣдаде на пиянство и са настърви на подаркы (рушвети); че сички са заловихъ за търговия, и единъ други са лъжѣхъ. » Крумъ, като чулъ туй, свикалъ сичкитѣ Българи и турилъ закони: кривитѣ даваджии да са убиватъ; на лихоимцитѣ и крадцытѣ да са чупитѣ хълбуцытѣ; сичкитѣ лозя да са истребятъ; бѣднитѣ да са обезгрижватъ, за да не гледятъ тѣ за нищо повече, а послѣ неблагоприятнитѣ отъ състояніето си да са наказватъ. » Туй прѣданіе са гледа като екъ отъ дѣятелността на Крума законодателя; историческото основаніе е несумѣнно.

Като отворилъ бой съ Римлянитѣ, Крумъ най-напредъ отнелъ отъ тѣхъ послѣдната точка за опирање въ Балкана — Сардика (по Слав. Срѣдецъ, сегаш. Софія). Въ 809 тя паднѣла прѣдъ Българитѣ. Императоръ Никифоръ съсрѣдоточилъ въ « Славинія », сир. въ Тракія и Македонія, сичкитѣ войници на имперіята; освѣнъ туй събралъ тумбы (бюлюци) отъ сиромаси, въоръжены само съ тоеги и пращозы; уголѣмилъ хазната си съ тежки налозы, — и подиръ двѣгодишны приготовления стѣпилъ въ България. Увлеченъ на вѣтрѣ, като не срѣщалъ съпротивленіе отъ Българитѣ, той завладѣлъ Крумова аула (Българитѣ тѣй выкали, казва лѣтописецътъ, живѣлището на царя си).... (17).

(17) Зонара, Теофанъ и пр. — Ясно е, казва Гилфердингъ, че думата *αβλή* тукъ не е грѣцка; но каква ще бѣде друга, ако не грѣцка, когато българската е *дворъ*?